

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. május 10.
(vasárnap)

Horváth Géza

ÖRÖK SORS ÁLTAL JUTOTT RÉSZ

Énekek: 485,1-3; 214,1-6; 25,6; 213,7-10

Lekció: Józsué 16

Alapige: Józsué 16,1-4

József fiainak jutott sorsolással a jerikói Jordántól, Jerikó vizeitől keletre a puszta, amely Jerikótól a hegységbe Bétel felé visz. Azután tovább megy a határ Bételtől Lúz felé, és átmegy az arkiak határára, Atárótig. Majd lemegy a tenger felé a jaflétiak határához, az alsó Bét-Hórón vidékéig és Gézerig, és a tengernél végződik.

Megkapták örökségüket József fiai, Manassé és Efraim is.

Imádkozzunk!

Áldunk, Úr Jézus Krisztus, hogy rólad énekelhettünk, mint szép fényes hajnalról, ki feltámadsz új világgal, és megáldasz és betöltesz minden jókkal.

Köszönjük, ha így állhattunk meg ezen a reggelen, ezen a neked szentelt napon is előtted, amelyen megpihenhetünk a fáradságunktól, amelyen veled lehetünk közösségben, ahol áldást vehetünk és megpihenhetünk testileg, lelkileg egyaránt.

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy te vagy a világ világossága, és ahova belépsz, ott nemcsak új világosság, hanem új világ támad és újjá lesz minden. A régiek eltűnnek — vagy egyre inkább eltűnnek. Az, ami kár és szemét volt, az valóban megy a szemétbe, és ami értéktelen volt, az felértékelődik.

ÖRÖK SORS ÁLTAL JUTOTT RÉSZ

Hálaadással köszönjük, Urunk, hogy ma is ezt akarod az életünkben. Köszönjük, ha már sokszor megtetted.

Kérünk, most is könyörülj rajtunk, mert mi csak így tudunk eléd jönni úgy, amint vagyunk sok bűn alatt, de mégis hallva hívó hangodat. Ha nem könyörülsz rajtunk, Urunk, elveszünk, meg nem maradunk a színed előtt.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztusért, az Ő váltságáért, golgotai kereszthaláláért mégis úgy tekintsz a tieidre, akiket az Ő vére megmosott, mintha soha semmi bűnt nem követtek volna el. Mi azonban tudjuk, hogy nem így van, Urunk. Ezért tied a dicsőség, mienk pedig az orcánk pirulása.

Kérünk, igéddel áldj meg most bennünket, az ige szőlőjét, hallgatóit. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hiszen ha nem te szólsz, a szó fülig ha érhet, de szívig nem mehet. De ha te szólsz, akkor szól hangodból a jóság, az evangélium, amely erő, hatalom, kész és képes arra, hogy az életünket újjá tegye, megváltoztassa, bűneinket eltörölje, szolgálatba küldjön és új kegyelmi fény ragyogjon felettünk. Cselekedd ezt Szentlelkeddel, végtelen érdemeddel.

Ámen.

Igehirdetés

A napokban a bibliaolvasó vezérfonal szerint Józsué könyvét olvasva, szembesülünk azzal, hogy az ország felosztásra kerül. A törzsek megkapják az örökségüket, és ebben a most felolvasott igében, és a környező ígerészekben is többször találkozunk azzal a mondattal: elvették (a törzsek) sors szerint való örökségüket.

Ezzel kezdődik a jelenlegi fejezet is, hogy József fiai, Manassé és Efraim elvették a sors szerint való örökségüket, utána pedig verseken keresztül olvasunk arról, hogy ennek az örökségnek hol vannak a határai.

A mai istentiszteleten erről a két dologról lesz szó. Mit jelent az, hogy elvették sors szerinti örökségüket, és szeretném, ha megnéznénk néhány ilyen határt, hogy mire emlékeztette őket: Manassét, Efraimot, József fiait, ezek a határok, ahol Isten kijelölte életterüket.

Először is: tudjuk, hogy milyen nehéz valamit igazságosan elosztani. Ha vannak gyermekeink, unokáink, akkor lehet, hogy sokat morfondírozunk azon, hogy valamit, ami nem teljesen egyforma, azt hogy is lehetne közöttük igazságosan elosztani. Tudjuk, hogy a mi szívünk minden gonoszra hajlandó. Tudjuk, hogy úgy vagyunk beállítva a bűn következtében, hogy nem azt nézzük, mit kaptam, hanem először oldalra tekintünk, és azt nézzük, mit kapott a másik. Így van ez a munkahelye-

ken is, amikor fizetés van. Nem azt nézzük, hogy a borítékomban mennyi van, hanem a másoknak a borítékában mennyi van. Az miért kapott többet, én miért kaptam véleményem szerint kevesebbet.

A mai igében is így van. Mivel nem teljesen egyforma területről van szó, hiszen Kánaán földjén voltak jobb „aranykoronás” földek, és voltak olyan földek, amelyek majdnem futóhomokkal értek egyet.

Nagyon nehéz valamit elosztani, ezért Isten úgy rendelkezett, hogy sorsvetés által osszák fel a törzsek között Kánaán földjét.

Ne olyan sorsolásra gondoljunk azonban, mint amikor most halljuk ezt a szót. Ne a szerencsejátéokra gondoljunk, és ne a véletlenre, vagy sok sorsolásnál emlegetik Fortuna istenasszonyt, hogy az ő kezében vannak a dolgok. Ez a sorsolás olyan volt, hogy *itt Isten kezében voltak a dolgok*, nem a véletlen játéka volt az, hogy kinek mi jut, hiszen Isten parancsolta meg először is ezt — ezt egy korábbi fejezetben olvassuk is. Másrészt pedig az ilyen sorsvetés előtt Józsué komolyan imádkozott, hogy az Úr akarata legyen meg. Az az akarat teljesüljön, és mindenkinek az a föld jusson, amit Isten szán neki, és ebben a törzsek valóban azt lássák, hogy ezt a területet Isten adta, és Isten szánta nekik. Ez tehát az ő sors szerint való része, olvassuk itt, és a törzsek neveinél is.

Azt jelenti ez a számunkra, hogy Isten rendelkezik a sorsvetés felől. Elsősorban lássuk azt meg, hogy Józsué mint lelki vezető számára ez nagy megnyugvás lehetett, hiszen senki nem vádolhatta részrehajlással. És ez nem ment a lelki vezetés rovására, hogy valamit igazságtalanul cselekedett volna, valamit részrehajlóan osztott volna ki. Jobban kedvezett volna az egyik törzsnek, mint a másoknak, mert az közelebb állt a szívéhez, mert ott voltak ismerősei, azért kapta. Isten bölcsen rendelkezett így, hogy Józsué személye, mint lelki vezetőnek a személye, teljesen semleges legyen, ne lehessen őt semmi emberivel és bűnös dologgal vádolni.

Amikor kiosztották ezeket a földeket a törzsek között, azt jelentette ez, hogy ami nekik jutott, azt el kellett fogadni, meg kellett őrizni, védeni és szeretni kellett. Nem mondhatták azt, hogy lehetne még egy sorsolást csinálni? Hanem ami nekik jutott, azt el kellett fogadni, meg kellett köszönni, védeni és őrizni kellett.

Majd a következő, 17. fejezetben van az, amikor a József fiai még kérnek földet, és Józsué azt mondja: menjetek és irtsátok ki az erdőt, és akkor majd lesz nektek szántóterület, és tudtok ott vetni. Tehát azt a földet művelni kellett, őrizni, védeni kellett, harcolni kellett, mert Isten sok-sok ajándéka úgy a mienk, hogy a harc alól azért nem mentesít bennünket. Az idegen népeket ki kellett űzni ilyenkor. Nem vegyülhettek össze Izráel népével, és még sok egyébek miatt. Ezt a földet, amelyet

ajándékba kaptak, amelyért nem tettek semmit, úgy kellett elfogadniuk, megköszönniük és őrizniük, hogy ettől kezdve viszont a munka alól és a harc alól nincsenek felmentve. Nem tettek érte semmit. Nem azért kapták, mert valamit tettek, de miután megkapták, azután tenniük kell. Ölbe tett kézzel nem ülhetek.

Akkor lehetett ezért hálás lenni, megköszönni, őrizni, védeni, ha komolyan vették, hogy ezt ajándékba kapták. Ezért nem megdolgoztak, ezt nem vették meg kárpótlási jegyen, hanem ezért semmit nem téve, kegyelemből kapták a teremtő Istentől, aki bír az egész földdel és minden benne élőkkel.

Ha jöttek a nehézségek ezen a földön, amit ajándékba kaptak, milyen jó volt arra gondolni: ezt nem én választottam. Ezt kaptam. Ez jutott nekem. Ebben a szóban ez is benne van: sors által jutott részem. Nem lehet háborgás, nem lehet elégedetlenkedés, nem lehet irigység, hogy a másiknak mennyivel könnyebb. Annak nem kell erdőt irtani, az készen kapta a szántóföldet. Ebben az egy mondatban Isten terve, szándéka, akarata, kegyelme mind összpontosul, hogy ez József fiainak *örökségül jutott része*.

Nézzük meg azt, hogy mit jelent ez a mi számunkra? Mert nyilván itt nem arról van szó, hogy Kánaánt mi is felosztjuk és majd mi is örökölnünk. Van ennek az ígének néhány olyan üzenete a számunkra, amely mindannyiunkra vonatkozik, ma is aktuális, és mondhatjuk ma is: e régi hír örökre új. Mert nekünk is van egy sors szerint való osztályrészünk. Mi is mindannyian elmondhatjuk: nekünk is van, a földi piciny életünknek „sors szerint való osztályrészünk”. Mi ez a sors szerint való osztályrészünk? Mi ez a sors szerint való osztályrész?

Először is az életünk, amelyet szintén kaptunk, amelyért nem tettünk semmit, amelyet nem akartunk, nem választottunk. Nem mi mondtuk a szüleinknek annakidején, hogy szeretnénk megszületni, élni, szeretnénk a világra jönni. Hanem Isten az, akinek a kezében vannak a dolgok, aki úgy jelentette ki magát az embernek, hogy „mielőtt az anyaméhben megformáltalak, már ismertelek.” „Nem éltem még e föld színén, te értem megszületted, még rólad mit sem tudtam én, tulajdonodá tettél.”

A hívó ember először is ezt fedezi fel ebben az ígében: van egy Istentől kapott osztályrészem, amit ajándékba kaptam: az élet. És tudjátok, hányan megvetik az életet? Hányan eldobják maguktól? Hányan azt mondják: nem kell nekem ez az élet. Hányan nincsenek megelégedve: miért születtek ők? Mi értelme van annak, hogy itt vagyok ezen a földön?

Milyen jó lenne, ha felragyogna nekünk, hívőknek is, a hitetleneknek méginkább — nekik először, nekünk meg újra —, hogy az az élet, amelyet sokszor borúsnak látunk, nehéznek gondolunk, sokszor nagyon törékenynek vélünk, az az élet az Istentől kapott ajándék, kapott osztályrészünk. Isten akaratából, tudtával, engedélyével, tanácsvégzésével kapott drága ajándékunk. Ilyen sors szerint való rész az életünk után a körülményeink. Gondoljátok csak el, hogy hányan nincsenek megelégedve körülményeikkel.

Ha Izráel törzsei komolyan vették, hogy ez sors által kapott osztályrészük, akkor azt kellett tudomásul venniük, hogy nem véletlenül vagyunk itt. Nemcsak úgy kerültünk ide, hogy ide fújt a szél. — Ki tudja, merre vet? —, éneklük a ballagók. Mi is úgy kerültünk ide, mint egy falevél. Ide fújt bennünket a szél. De csak a hitetlen ember gondolkodik így. A hívő ember úgy gondolkozik: a mi sors szerint való osztályrészünk az a körülmény, ahova Isten bennünket helyezett. Nekünk úgy kell gondolkozni, hogy nem véletlenül vagyunk itt, ahol vagyunk. Nemcsak úgy idekerültünk, mert itt akarunk lenni, mert ezt jobbnak láttuk, hanem azért vagyunk ott, ahol vagyunk, mert Isten látta jónak és jobbnak.

Micsoda boldog tudat ez! Hiszen olyan sokakkal találkozunk mi lelkipásztorok is, akik azt mondják: azért vagyok ilyen, mert ilyen volt a gyerekkorom, mert ilyen volt az anyám, apám, ilyenek voltak a nagyszüleim. A bűn következtében ezek tények, hogy mindannyiunk családjában lehet valamit felmutatni. Egy megkötözött nagymamát, iszákos édesapát. Olyan édesanyát, aki megkülönböztette a két gyermekét. Az egyiket szerette, a másiknak semmit nem adott. Hányan tudnák elmondani. De Isten kegyelme az, ha valaki nem tud ilyet mondani.

Ha valaki azt mondja, hogy nekem rendezett volt a gyerekkorom és áldott szüleim voltak, olyan nagymamám, édesanyám volt, mint Timóteusnak, mert bennük igaz, képmutatás nélküli hit lakozott — boldog ember az. De nem lehet e mögé bújni. Meg kell látni, hogy ez is az én sors szerint való osztályrészem.

Valaki így mondta: tudod, azért vagyok hálás, hogy ilyen volt az apám, mert egész életemben az kísért végig, hogy nekem nem kell ilyennek lenni, én ne legyek ilyen. Milyen nagyszerű, amikor valaki azt mondja: igen, lehet, hogy ez jutott nekem sors szerint való osztályrészü. Valaki azt mondja: igen, nekem köves hely jutott, nekem puszta jutott, nekem nehezebbek a körülményeim, a feltételeim, az életterem — de nem véletlenül vagyok ott, ahol vagyok.

Izráel népe, amikor elmegy a fogságba, azt mondják: itt már nem is kell énekelnünk. Itt vagyunk Babilonban, az idegen nép fogságában.

ÖRÖK SORS ÁLTAL JUTOTT RÉSZ

Egyik zsoltárban olvassuk: akasszuk a hegedűinket a fűzfákra, mert itt nincs értelme hangicsáló szerszámokkal dicsérni és magasztalni a mi Istenünket. Akkor jön a próféta, és azt mondja: ahoval helyeztelek, ott légy áldás. „Munkálkodjatok a városnak jólétén.” Nem véletlenül vagytok ott. Nem az én tudtom nélkül vagytok Babilonban. „Mert annak jóléte lesz a ti jólétetek.”

Igen, lehet keseregni, lehet az örömünknek elszállni, a békességünknek tönkremenni, a mi nyugalomunknak lehet búcsút mondani, ha nem mondjuk azt, hogy örökség, örökrész szerint való, sors szerint való részünk az, amibe Isten helyezett. Nem véletlenül vagyok ott, ahol vagyok. Célja van, oka van ennek. Oka Istenben keresendő, célja meg a szolgálatban, amit ott rám bíz az én drága Uram, hatalmas Istenem.

Ilyen sors szerint való osztályrész a házasság. Ha tudom, hogy az, aki mellettem van, azt nem én választottam, hanem az ígén állva kaptam, mert Isten azt mondta: szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt. Ha Isten választotta, akkor nekem vagy nekünk nincs jogunk azt mondani: miért őt adtad mellém? Nincs jogunk összehasonlítani, hogy milyen a más földje, milyen a más határa, milyen a más házassága, ha te úgy házasodtál: szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.

Ilyen a munkahelyünk. Sokan nem értik, hogy miért ott vagyok, ahol vagyok. A másoknak könnyebb munkahelye van, a másoknak könnyebb sorsa van. Isten azt mondja: sors szerint való részed az, ahol vagy. Nem az a kérdés, hogy hol vagy, hanem az, hogy miért vagy ott, ahol vagy. Tudsz-e világítani, tudsz-e Jézusra mutatni. Tudsz-e szent életet élni, hogy megkérdezzék tőled: te miért nem jössz velünk a bűn gyönyörűségébe és a bűn folyamába?

Még erről hadd szóljak. Igen, örök sors szerint való osztályrészünk a mennyország. Ez örök sors szerint való részünk. Az új, az örök élet. Ezért sem tudtunk semmit tenni. Ezt is kegyelemből kaptuk. Ezt is az Isten adta nekünk, és ezért mondhatjuk és énekelhetjük: „Mégis gazdag úr maradtam, mert Isten és a menny enyém. Ha vágyat, célt a múltnak adok, és nincs már bennem vak remény, akkor mégis gazdag úr maradtam, mert Isten és a menny enyém.” Hiszen Kánaán ezt is példázza. Nem mi választottuk Jézust, hanem Ő választott bennünket. Jézus is a mi örök sors szerint való osztályrészünk. Ilyen gazdag örökség jutott nekünk. Mi is felkiálthatunk, hogy az én részem kies helyre esett.

Gazdag örökség jutott nekem, mert így kaptam Jézust is. Nem érdemeltem meg. Nem tudtam semmit tenni érte, hanem Isten azt mondta: Ő ajándék. És Pál apostol hogy gondolkozik a korinthusi levélben? Hála legyen Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért, mert nem mi

választottuk Őt. Elmondja a János 15-ben a tanítványainak: én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket. Mert Jézus is kiosztja a sors szerint való örök részünket. Azt mondja: én rendeltem, hogy ti gyümölcsöt teremjete.

Kánaánból még a gyümölcsöt hozták. Petrencerúdon vitték a hatalmas szőlőfürtöt. Nem is értjük ma, amikor már a nemesítések korát éljük a mezőgazdaságban, hogyan létezik olyan, hogy akkor rúdon két embernek kellett vinnie a szőlőfürtöt Kánaán földjéről. Ebből is láthatjuk, hogy nem a mai ember okossága a döntő, hanem Isten teremő hatalma, ereje és munkája. Gondoljuk el, hogy amikor hozzák a szőlőfürtöt, Jézus azt mondja: ti teremjete gyümölcsöt. Mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. De aki énbennem marad és én őbenne, az terem. Az én Atyám megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Örök rész szerint való osztályrészünk az Úr Jézus Krisztus is, és az az ország, amit kegyelemből, hit által, Őérte kapunk. Amit szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg sem gondolt.

Az is olyan szép: ez József fiainak sors által való része, és így elveték örökségüket József fiai: Manassé és Efraim. Először Efraim kap. Először Efraim részét sorsolják, majd aztán a Manasséét. Itt megint jön elének az a nagy bibliai igazság, amit már Ézsaú és Jákóbnál is tapasztalunk. Ézsaú az elsőszülött, és Isten mégis kijelenti, hogy majd a nagyobb fog szolgálni a kisebbnek. És később, amikor Egyiptomban odaviszi József a fiait és odaállítja az idős Jákób elé: apám, áldd meg a gyermekeimet, akkor Jákób keresztbe teszi a kezét, és fordítva áldja meg őket. Hiába állította oda jobb keze felől azt, aki ott jogos, és bal keze felől, akinek az a része. Jákób megtanulta az élet leckéjét. Jákób megtanulta, hogy nem ő osztja az áldást, hanem az Úrnál van az áldás. Ő az, aki megáld bennünket. Keresztbe teszi kezét, és fordítva áldja meg őket.

Nem Manassé és Efraim, nem születési sorrendben, mert az Istennél nincs automatizmus. Nincs olyan, hogy kinek mi jár. Az Istennél egyetlen egy kitétel van: a kegyelem. Az az Isten, aki azt mondja: annak adom, akinek akarom, az először Efraimnak, a kisebbnek akar adni. Ó, milyen nagy biztatás ez!

Sokan úgy gondolják ebben a mai világban is, hogy milyen kicsi vagyok én. Én nem hívó családban születtem. Én nem itt, Pasaréten láttam meg a napvilágot. Engem nem úgy hoztak a szüleim pólyás koromban ide. Én csak valahogy betévedtem ide, bekerültem ide. Engem valahogy csak hozott az Isten. Látjátok? Az Istennél nincs olyan, hogy valakinek behozhatatlan előnye, valakinek meg ledolgozhatatlan hátránya van. Isten szabad az Ő kegyelmében, és úgy rendelkezik, hogy először Efraim

ÖRÖK SORS ÁLTAL JUTOTT RÉSZ

jöjjön, majd azután Manassé. Istennél az elsőkből is lehetnek utolsók, és utolsókból is lehetnek elsők.

Ó, milyen drága biztatás ez a mi számunkra! Nincs előjog és nincs hátrány. Amit Isten akar, eltervez, azt végbe viszi. Egyik szép énekünk egy verse ezt mondja: „E világnak történeti lesznek akaratjából. Nem a szerencse vezérli azokat csak vaktából, Hanem úgy mennek végbe a földön és az égbe’, amint szájából kijőnek az egy Fő Gondviselőnek.” — Boldog, aki tudja: életem, sorsom Istentől kapott ajándék.

Másodszor nézzük meg röviden: mit olvasunk még itt ezután, hogy „sors által való részük jutott a jerikói Jordántól fogva, Jerikó vizei felé napkeletnek a pusztára, amely felmegy Jerikótól a Bétel hegyének, és tovamegy Bételtől Lúzba, majd lemegy a tenger felé a jaflétiak határáig, szélei pedig a tengernél vannak.” — Ezek látszólag földrajzi nevek, határok, mégis nagyon beszédesek. Mert Efraim és Manassé, amikor megkapja ezt a földet, akkor olyan földet kap, amelynek határai a Jordán, Jerikó, a puszták, a tenger, Lúz, amelyet később Bételnek hívnak. Ezzel van körülvéve. Ez a határ.

Nekünk ez azt jelenti, ha a lelki üzenetét nézzük, hogy amikor Efraim és Manassé megkapta ezt a földet, akkor mindig szem előtt kellett lennie: melyek a határaink. Az első, amit olvasunk: a Jordántól fogva. Mert amikor a Jordánra néztek, hogy ez a mi határunk, akkor eszükbe kellett jusson, hogy ezen keltek át. Isten itt hozta be őket. Úgy hozta be őket, hogy kettévált a Jordán, és száraz lábbal keltek át, maguk mögött hagyták a pusztai vándorlást, a régi életet, és itt léptek be Kánaán földjére. Akárhányszor a határra néztek Izráel fiai, Manassé és Efraim, mindig ezt kellett látniuk: itt jöttünk be.

Ma nekünk ez azt jelenti: a hívó soha nem felejtheti el egész életében azt, hogy hol jött be az ígéret földjére. Hogyan jött be az ígéret földjére. Úgy, hogy Isten cselekedett. Nekünk is van egy olyan Jordánunk, amely kettévált. A mi kettévált Jordánunk a Zsidókhoz írt levél tanítása szerint a kettévált kárpit. Ami szinte lehetetlennek tűnt. És mégis Jézus Krisztus kereszthalálakor kettéválik a kárpit, ami azt jelenti, hogy ott, ahol nem volt út, most van út, ott, ahol nem volt kapu, most van kapu. Mennyire igaz lesz az ige, mikor Jézus Krisztus azt mondja: Én vagyok az út, én vagyok az ajtó. Senki sem mehet az Atyához, csak én általam.

Hadd kérdezze az ige ma: van neked ilyen határod? Ott van az életedben a Jordán? Ott van az életedben ez a csoda: „Áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett”? — mi ezt soha nem felejthetjük el. Mi mindig ott toporognánk, ott sírnánk életünk romjain elveszett vol-

tunkban, ha Isten nem könyörül meg, és nem nyitja meg előttünk az utat a mennybe, az üdvösségbe, az örök életbe. Nem csodálatos határ a Jordán?

A másik határ Jerikó. Megint, ha Efraim és Manassé ránéz Jerikóra, ott van a szemük előtt, hogy ez a város az, amelyet nem tudtak volna soha bevenni, ha Isten le nem rombolja a falait. Ha a tizenharmadik fordulónál le nem omlanak a kőfalak, és ha Isten nem cselekszik. Milyen drága határ ez.

Hányunknak van az életében Jerikó, akik rá tudunk nézni, és nem szabad elfelejtenünk: igen, Uram, az életemnek hány olyan kőfala volt, olyan megoldhatatlannak tűnő problémája volt, amit soha nem tudtam volna lerombolni, csak a te kegyelmed; amelybe majd belepusztultam, ahol azt hittem, szívinfarktust kapok, azt hittem, rámegy az életem, de jöttél te és elkezdted cselekedni, és leomlott a kőfal. Megoldódott a probléma és továbbvittél, megvigasztaltál, továbbsegítettél.

Van a te életedben ilyen Jerikó? Leomlott kőfalaival? Ó, milyen jó, hogy mi ezekre tekinthetünk, és Efraim és Manassé ilyen határookra tekinthetett, hogy leomlottak a „gondfalak”, és tovább tudtak menni.

Aztán tovamegy a határ Bételtől Lúzza. Amikor Efraim és Manassé odanézett, akkor meglátta Lúzt, későbbi nevén Bételt, és emlékezniük kellett arra, hogy itt találkozott a menny a földdel. Hiszen Jákób itt fektet le egy éjszaka, itt tette a követ a feje alá. Itt látta a mennyei lépcsőt, amely az égtől a földre ért. Itt látta Jákób, hogy ezen a lépcsőn Istennek angyalai le- és feljárnak. Később ezt a helyet nevezte Bételnek, ami azt jelenti: Isten háza.

Van a te életedben Lúz? Ott van Bétel? Mert ennek is ott kell lennie. Tulajdonképpen Lúz meg Bétel azt jelentette a zsidó ember számára, hogy itt volt először kijelentve: a menny lejön a földre. Van összeköttetés menny és föld között. De nem úgy, mint ahogy Babelnél mi gondoltuk, majd olyan tornyot építünk, amely felér az égig, és felmegyünk az Istenhez, hanem olyan út van, amely Istentől az emberig jön, amely a mennytől a földre ér, és ezen angyalok le- és feljárnak. Ez azt jelenti a számunkra: ezen a lépcsőn le is és fel is lehet járni. Mert Lúzza Jákób azt tapasztalja meg, hogy ezen a grádicson le is és fel is lehet járni. Ami azelőtt lehetetlen volt.

Most itt, mennybemenetel előtt hadd említsem meg ennek az ünnepi igének a csodáját. Hogy van kijelentve a mi Urunk Jézus Krisztusról, hogy ki ment fel a mennybe? „Az, aki előbb le is jött.” Ki van jelentve, hogy az Isten küldöttje, nem Gábiel, nem Mihály, nem valamelyik szeráf, valamelyik Kérub, hanem Isten egyetlen Fia. Le is jött. Hogy

ment volna fel a mennybe, ha előbb nem jön le? Erre kell emlékezni az életünkben, ha ott van Lúz, ott van Bétel.

Ott van Lúz, ott van Bétel az életedben? Amikor emlékezel arra, hogy Jézus Krisztus lejött értem, leszállott a mennyei fényből, elhagyta a dicső hazát, hogy széttörhesse rabbilincsem, hogy hintsen az éjbe sugárt. Hogy a tör elszakadjon, és mi megszabaduljunk. Hogy a megkötözött életembe Jézus szabadsága költözzön be.

István vértanú látja a megnyílt eget, és nem sokára be is megy oda. Van út a mennybe. Ezt jelenti a számunkra az, hogy Jézus lejött, de nemcsak lejött hozzám, hanem lejött értem és azt mondta: oda akar vinni bennünket, kézen fog. Jézus azt mondta: azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

Erről kellett, hogy beszéljen Lúz és Bétel. Hogy Isten kegyelmes szíve össze van kötve az bűnös szívemmel, elveszett életemmel. Mert ekkor Jákób még elveszett. Ott még üzletel Istennel. Azt mondja: milyen félelmetes ez a hely! Az Isten jelenléte félelmetes? És üzletel Istennel, hogy amit adsz nekem, majd a tizedét neked adom.

Igen, ezt mutatja Bétel és Lúz: az én megátalkodott szívemet, atyáimtól örökölt hiábavaló életemet, de az Isten mindenek felett lehajló kegyelmét is.

A következő még: lemegy napkeletnek a pusztára, amely felmegy Jerikótól a Bétel hegyének. Az egyik határ a puszta. Megkérdezhetnénk: hogy van ez? Azért, mert a puszta is benne van e földi vándorutunkban. Nemcsak a virágzó rétek, gyönyörű hegyek, hanem benne van a puszta is az életünkben. — Jól van ez így, mert ha a puszta nem lenne az életünkben, sosem vágnánk el innen. Nem vágnánk a többre. Nem vágnánk arra, amire Pál apostol azt mondja: az sokkal inkább jobb, ha a mi életünkben nem lenne puszta. Ha nem lennének az életünkben fájdalmak, veszteségek.

A puszta mit jelentett a zsidó nép számára? Először is jelentette a kiszolgáltatottságot meg a nyomorúságot. A puszta, ahol alig van eső, ahol nem terem szinte semmi. Ahol harcolni kell a betevő falatért, ahol verejtékezni kell. — Ma sokan azt gondolják, hogy Isten jelenléte nekünk itt a földi Kánaán. Sokan hirdetik: ha te az Úré vagy, akkor életed sikeres, gazdag, akkor megcsinálod a karrieredet. Mert Isten gazdag és megáld minden földi jóval.

De ott van a puszta. Nem igaz, amit sokan divatosan hirdetnek. Isten gyermeke is van nyomorúságok között. Isten gyermekeinél is sokszor igaz, hogy nevetés közben fáj a szíve. Igaz, hogy Uram, valamit nem adtál meg nekem, valamit elvettél tőlem. Ott van a puszta az életünkben.

Ott van az öregség, betegség, a nyomorúság, a kiszolgáltatottság. Nincs ott a hívó ember életében a puszta? Ha nem lenne ott a puszta, vágnánk a mennyei haza felé? Vágnánk mi oda, ahol Jézus kijelentette, hogy nincs betegség, nincs fájdalom, nincs gyász, könny — egyszóval: nincs puszta. Vágnánk oda? Mondanánk: Bizony jövel, Uram Jézus? A Lélek és a mennyasszony vajon kiáltana: Jöjj, Uram Jézus? — Nem, hanem azt mondanánk: de jó lenne még itt maradni sokáig, élvezni ezt a földi életet!

Jól van így, hogy van puszta. Bár Isten azt ígéri az Ézsaiás könyvében, hogy a puszta Óáltala kivirul, ha akarja. Még a száraz ág is kihajt. Még a pusztában is észreveheted, amit Ezékiás király észrevett: bizony, javamra vált a nagy keserűség, a betegség, a puszta.

Végül még egyet nézzünk meg: Lemegy a tengerig. Az egyik határ a tenger. A Bibliában a tenger nemcsak a végtelenségnek a jelképe. Ha valaki járt a tengernél, az óceán partján, akkor tudja, hogy nem lát semmit, csak a vizet, azt, hogy a föld és az ég összeér egymással. A Bibliában a tenger mindig a háborgásnak, a morajlásnak, a zúgásnak a jelképe. Ott a hullámok csapdossák a parti sziklákat. A Jelenések könyvében olyan szépen ki van jelölve: a mennyei Jeruzsálemben tenger nem lesz. Nincs zúgás, morajlás, változás, apály, dagály. Nincs tenger. Ez megint arra utal, hogy igen, a szívünkben hányszor van háborgás, nyugtalanság. Pedig Jézusod azt mondja: Ő olyan helyre akar vinni, ahol tenger nincs: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen. Az én Atyám házában sok lakóhely van. Higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.” De ott a tenger. Megmutatja: igen, nyugtalan a mi szívünk mindaddig, — mondta Augusztinus — míg benned, Uram, nyugalmat nem talál.

Vannak az életedben ilyen határok. Így tudsz ezekre nézni hálával, köszönettel, örömmel? A harc és munka készségével? Isten segítségével hívásával? Uram, én nem tudok semmit csinálni, de nem is akarok, csak terád néznek a szemeim.

Legyünk hálásak, ha eddig hálátlanok voltunk a mi sors szerint való örökségünkért. Oda, ahova helyezett az Isten, engedelmes és hű szívvel járjunk, és legfőképpen az Ő tetszésére éljünk, akitől jön minden jó adomány és minden tökéletes ajándék.

Imádkozzunk!

Urunk! Köszönjük az ige üzenetét. Áldunk azért, hogy kegyelemmel, irgalommal jössz felénk.

Köszönjük, hogy szavaiddal jössz felénk. Megszólítsz bennünket, szívünkre beszélsz. Csak a te Szentlelked tudja munkálni a hitet bennünk

ÖRÖK SORS ÁLTAL JUTOTT RÉSZ

az ige által, hogy mi erre ráálljunk. Mi is meglássuk gazdag örökségünket, amely jutott nekünk, amely Jézusért a mienk. Az Ő golgotai kereszt-haláláért.

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy nem szeretjük ezeket a határokat. Bocsáss meg, amikor nem tudjuk, mi az, amit kaptunk, hanem ahhoz még szeretnénk, és azt gondoljuk: minden a mienk, még a másoké letaposása által is.

Taníts megelégedettnek lenni azzal, amink van. Taníts bennünket úgy élni, hogy a Golgota keresztje soha ne halványuljon el az életünkben. Hadd lássuk meg, hogy ezért állt a szakadékon a kereszt, amin keresztülmehettünk a halálból az életre, sötétségből a világosságba.

Kérünk, szabadító Urunk, emlékeztess bennünket, hogy ott van a pusztaság és ott van a tenger az életünk határán, hogy szemeinket a menny felé tudjuk emelni. Sóvárgó szívvel kérjük: miért késel, Jézus? Bizony jöjj mihamar, jöjj Úr Jézus ég felhőivel, angyalok seregével, trombitaszóval. Azt is köszönjük, hogy azért túrsz, mert e nyomorult, bűnös világnak adsz még kegyelmi időt. Meg azoknak, akik még nem a tied, hogy ma, ha a te szavadat hallják, meg ne keményítsék a szívüket.

Jöjj velünk ennek a hétnek a napjaiba is, Urunk. Legyél gyermekeinkkel, unokáinkkal, szeretteinkkel. Könyörülj meg minden nyomorúságban lévőkön, Urunk, és add, hogy mi egy szívvel, egy szájjal dicsőítsünk téged, az egek nagy királyát, és mindennek Urát.

Ámen.

213,7-10 dicséret

7. Istennek szent igéjét
Noha gyakran halljuk,
De mibennünk majd semmi
Gyümölcsét nem látjuk.

8. Az isteni és atya-
Fiúi szeretet
Nincsen bennünk, de vagyon
Éktelen, rút élet.

9. Bujaság és torkosság,
Megfojt a kevélység;
Telhetetlen s átkozott,
Izgat a fösvénység.

10. Mint tengernek fővénye
Magszámlálhatatlan:
Azonképpen mi bűnünk
Nálunk tudhatatlan.